

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **MASOX a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 794/38, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem AK Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2011, č. j. MMB/0050260/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou ze dne 18. 4. 2011 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování (dále jen „žalovaný“), ze dne 9. 2. 2011, č. j. MMB/0050260/2011, a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Řečkovice a Mokrá Hora, ekonomického

odboru (dále jen „správce poplatku“), ze dne 22. 12. 2010, č. j. VLT-vym2/2010/EO, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce poplatku, a to platební výměr č. V2/2010 na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, kterým správce poplatku doměřil žalobci místní poplatek v částce 70.000,- Kč za období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010 za 13 ks technických herních zařízení umístěných na území správce poplatku.

II. Obsah žaloby

[2] Obsáhlou žalobu, ve znění následné repliky a doplnění repliky, odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správce poplatku je třeba zrušit, a to jak z důvodu jejich nezákonnosti, tak pro vady řízení, které vydání těchto rozhodnutí předcházelo.

[3] Podle názoru žalobce správce poplatku i žalovaný zcela nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo k vydání platebního výměru, která je ovšem v rozporu se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) a dokonce v jistých ohledech se samotnou obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ze dne 1. 7. 2010 (dále jen „vyhláška č. 9/2010“).

[4] Žalobce nesouhlasí s tím, jak správní orgány posoudily, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály (dále jen „CLS“) považováno za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalobce trvá na svém výkladu, že základem pro správný výklad termínu jiné technické herní zařízení určené k provozování sázkových her podle zákona o loteriích, které lze na základě zákona o místních poplatcích učinit předmětem zpoplatnění místními poplatky, je ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, kde je obsažena definice „loterie nebo jiné podobné hry“ (neboli sázkové hry), resp. podstata sázkového vztahu mezi hráčem a provozovatelem. Koncový (interaktivní videoloterní) terminál však není a nemůže být považován za herní zařízení ve smyslu zákona o loteriích, protože postrádá způsobilost k naplnění sázkového vztahu, a to zejména z důvodu, že neobsahuje žádný hardware ani software, který by samostatně (nezávisle na centrální řídicí jednotce, a tedy bez připojení k CLS) byl schopen zajistit, aby o případné výhře či prohře rozhodla náhoda nebo předem

neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v herním plánu, jak je to výslovně vyžadováno v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Tento výklad zastávaný žalobcem odpovídá rovněž stanovisku Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci. Podle názoru žalobce je jím zastávaný výklad rozumný a přesvědčivý, proto se dovolává obecné právní zásady *in dubio mitius* (*in dubio pro libertate*).

[5] Provozování sázkových her prostřednictvím CLS je povolováno na základě ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích podle kterého „ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny.“ Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že ministerstvo z věcného hlediska povoluje provozování sázkové hry, a to v daném případě prostřednictvím celého nedělitelného CLS, nikoli prostřednictvím koncových terminálů, jakožto nedělitelných součástí CLS. Samotné koncové terminály, které jsou pouhou součástí technického herního zařízení (CLS), tedy nejsou samostatně povolovány.

[6] Správce poplatku i žalovaný nesprávně a neúplně zjistili skutkový stav, který vzali za základ pro touto žalobou napadená správní rozhodnutí, když při svém nezákonném výkladu předmětu zpoplatnění vycházeli z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně počtu koncových zařízení (která nesprávně označovali za technická herní zařízení), která nezákonně zatížili místním poplatkem.

[7] Žalovaný a správce poplatku v důsledku výše uvedených skutečností mj. porušili ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce vlastnit majetek, resp. tento pokojně užívat (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – dále jen „Listina“ – a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod – dále jen „Úmluva“), ústavně garantovanou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), jakož i další ustanovení ústavního pořádku ČR týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod, jmenovitě zejména uplatňování státní moci v případech, mezích a způsoby stanovenými zákonem; možnost ukládat povinnosti pouze na základě zákona a v jeho mezích a pouze při zachování základních práv a svobod, jejichž podstaty a smyslu musí být šetřeno při používání ustanovení o jejich mezích (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny).

[8] Podle názoru žalobce novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., kterým byl změněn zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních

poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), kterou byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, je protiústavním „přílepkem“ a jako taková by měla být Ústavním soudem zrušena.

[9] Svou argumentaci žalobce podpořil citacemi řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že výklad pojmu jiné technické herní zařízení (dále jen „JTHZ“) provedený žalobcem neodpovídá relevantním ustanovením zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích. Na rozdíl od žalobce je žalovaný přesvědčen, že koncové terminály CLS naplňují pojem JTHZ. Samotná hra je pak provozována právě až prostřednictvím koncového terminálu, k němuž má účastník hry přístup, vkládá do něj peníze, ovládá jej a inkasuje případnou výhru. To, že musí být přístroj připojen např. k elektrické síti nebo že musí být propojen s dalším zařízením, není pro účastníka hry podstatné. Rozhodnutí, kterým Ministerstvo financí povoluje provozování určité hry prostřednictvím CLS, vždy stanoví i konkrétní koncová zařízení a jejich umístění. Bez rozhodnutí povolujícího orgánu nelze konkrétní terminál na určité místo umístit a provozovat jej.

[11] V této souvislosti žalovaný poukázal na metodické doporučení Ministerstva financí k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ze dne 14. 4. 2011, č. j. 26/40 810/2011 – 262, který vymezuje předmět místního poplatku ve vztahu k jednotlivým loteriím a jiným podobným hrám povolovaným Ministerstvem financí. Podle názoru žalovaného se žalobce svým účelovým výkladem a vnášením technických aspektů snaží situaci zamlžit a vyhnout se tak placení místních poplatků.

[12] Dále uvedl, že z obsahu žaloby nezjistil, v čem je žalobcem spatřována nesprávnost nebo neúplnost zjištění skutkového stavu. Platebním výměrem, potvrzeným napadeným rozhodnutím, byl žalobci doměřen místní poplatek za JTHZ, která sám ohlásil, avšak ve stanovené lhůtě místní poplatek nezaplatil. Za těchto okolností byl skutkový stav dán ohlášením k místnímu poplatku podaným žalobcem.

[13] Argumentace žalobce judikaturou vztahující se ke správním poplatkům je nepřipadná. Místní poplatky mají zcela jiný charakter než poplatky správní, které jsou svým charakterem jakousi úplatou za službu poskytnutou orgánem veřejné moci. Naproti tomu místní poplatky zpravidla ekvivalentní charakter nemají. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[15] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), sám přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V rámci nařízeného jednání žalobce setrval na uplatněných námitkách. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[16] Soud v první řadě považuje za podstatné zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí podrobil přezkumu v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K takto zdůrazněnému hledisku soudního přezkumu ve správním soudnictví soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 Afs 89/2008 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „... při přezkoumání rozhodnutí vychází soudy ve správním soudnictví ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.). Principem soudního přezkoumání rozhodnutí správních orgánů je kasační kontrola správního rozhodnutí soudem, a proto je rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud zkoumá, zda zjištěný skutkový stav, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí, skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona. Jeho úkolem je k žalobním námitkám zkoumat zákonnost postupu správních orgánů a to ke skutkovému i právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.“

[17] Meritem přezkoumávané věci je především výklad právního pojmu JTHZ. Podle žalobce je tento pojem neurčitý a jím provozované interaktivní videoloterní terminály (dále jen „IVT“) pod něj nespádají. Soud zdůrazňuje, že zákonem č. 183/2010 Sb., byla s účinností od 16. 6. 2010 provedena změna zákona o místních poplatcích v ustanovení § 1 a v ustanovení § 10a, a uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích zněla takto:

[18] Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen „poplatky“): poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵). Přičemž obsah indexu 15) a poznámky pod čarou

znamenal odkaz na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“).

[19] Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

[20] Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

[21] Podle ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích, sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[22] Soud považuje za relevantní nejprve zdůraznit, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her nepochybně patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (jehož součástí jsou koncové IVT). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[23] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový IVT není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[24] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Vyslovený závěr koresponduje i s listinnými důkazy předloženými žalobcem při nařízeném jednání dne 10. 4. 2013, a to Standardem centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály Ministerstva financí ze dne 17. 12. 2008, č. j. 34/106819/2008, rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 28. 4. 2008, č. j. 34/33973/2008, rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 19. 3. 2009, č. j. 34/18499/2009, rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 8. 1. 2010, č. j. 34/102591/2009, rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 11. 1. 2010, č. j. 34/102590/2009 a rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 30. 6. 2009, č. j. 34/48712/2009. Soud nezpochybňuje, že IVT coby součást CLS má jinou technologickou povahu než výherní hrací přístroj. To však nebrání tomu, aby podléhal předmětnému místnímu poplatku.

[25] V přezkoumávané věci lze rovněž odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625), a dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud dospěl v bodě. 44. k závěru, „že charakter *ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[26] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový IVT, který je součástí CLS, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[27] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové IVT. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek CLS, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je

nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována.

[28] Z hlediska teleologického lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]*“

[29] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] *Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...]* Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbory, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[30] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak státní správě a obcím.

Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[31] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[32] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky lze z tohoto usnesení vycházet i v nyní přezkoumávané věci.

[33] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že konkrétní zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. Jak již bylo zmíněno, zákonodárce úmyslně zvolil takový obecný pojem, pod který bude možné v budoucnu podřadit i nově vzniklá zařízení sloužící ke stejnému účelu jako „klasické“ výherní hrací přístroje. Zařízení žalobce (IVT) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna. Jiným výkladem nebylo možné dospět k závěru, že zařízení žalobce místnímu poplatku nepodléhá, a tedy ani nebyl v dané věci prostor postupovat v pochybnostech ve prospěch žalobce (*in dubio pro libertate*). Na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon umožňuje, na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno.

[34] Standartně dostupné internetové stránky charakterizují VLT takto: „*V praxi se můžeme setkat se třemi základními druhy výherních automatů, tedy klasickými mechanickými VHP, dále pak s automaty digitálními (většinou s dotykovou LCD obrazovkou) a nakonec s VLT. Systém VLT terminálů pracuje na principu sázkové hry s fixně danou pravděpodobností výhry (tzv. Fixed odds betting), kterou lze na systému provozovat. Princip je založen na propojení libovolného počtu videoloterních terminálů po internetové síti s centrálním servrem. Spuštěním každé jednotlivé hry na videoloterním terminálu se spustí interaktivní komunikace mezi centrálním servrem, který odešle zpět terminálu číslo, vygenerované generátorem náhodných čísel. Terminál toto náhodné číslo převede na konkrétní výsledek dané hry. Případná výhra je připočtena ihned automaticky hráči do jeho kreditu na přístroji. Tyto přístroje jsou taktéž nazývané VLT, Videoloterijní terminály nebo Video Lottery Terminal.*“ Srov. např. www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info.

[35] Smysl a účel novely zákona o místních poplatcích provedený zákonem č. 183/2010 Sb., jednoznačně směřoval k zajištění finančních prostředků do rozpočtu obcí, a to především vytvořením možnosti zpoplatnit tzv. JTHZ povolená Ministerstvem financí. Prezentovaný úmysl zákonodárce zřetelně zohlednil, když návrh zákona schválil (srov. metodické sdělení Ministerstva financí ČR ze dne 1. 9. 2010, č. j. 26/68 323/2010 – 262). S tvrzením žalobce o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i správce poplatku se soud s přihlédnutím k výše uvedené argumentaci neztotožnil, neboť žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správně interpretoval příslušné právní předpisy a rovněž se řádně vypořádal s posouzením předmětu poplatkové povinnosti týkající se JTHZ. Argumentoval-li žalobce v rámci svého výkladu pojmu JTHZ žádostí Ministerstva financí ze dne 3. 6. 2010, č. j. 34/66682/2010, o technický výklad slovního spojení „technické herní zařízení“ pro účely zpoplatňování podle zákona o místních poplatcích, sdělením Elektrotechnického zkušebního ústavu s.p. ze dne 7. 6. 2010, sp. zn. 61-100/2010, společným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu s.p. a Institutu pro testování a certifikaci, a.s. ze dne 15. 6. 2010, dopisem Ministerstva financí ze dne 28. 6. 2010, č. j. 34/76036/2010, a upřesněním společného stanoviska Elektrotechnického zkušebního ústavu s.p. a Institutu pro testování a certifikaci, a.s. ze dne 30. 6. 201, pak soud z obsahu těchto listin dovodil, že v nich řešená problematika technického výkladu pojmu „technické herní zařízení“ není pro právní výklad pojmu JTHZ určující. Navíc Elektrotechnický zkušební ústav s.p. ani Institut pro testování a certifikaci, a.s. nejsou kompetentními subjekty k realizaci autoritativního výkladu ohledně zpoplatnění loterií a jiných podobných her podle zákona o místních poplatcích.

[36] Postupoval-li tedy v přezkoumávané věci správní orgány v intencích metodického doporučení Ministerstva financí k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ze dne 14. 4. 2011, č. j. 26/40 810/2011 – 262, který vymezoval předmět

místního poplatku ve vztahu k jednotlivým loteriím a jiným podobným hrám povolaným Ministerstvem financí, postupoval rozumně. Přestože metodické pokyny, metodická sdělení či metodická doporučení Ministerstva financí, nejsou obecně závaznými předpisy, jsou pro správní orgány zásadně závazné, neboť vytvářejí tzv. správní praxi. Jejich smyslem a účelem je tedy sjednotit, reflektovat či zavést jednotnou správní praxi, podle níž mají správní orgány postupovat. Pokud Ministerstvo financí v rámci jemu svěřené pravomoci a v mantinelech zákonné úpravy vydalo předmětné metodické sdělení, bylo by v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení, pokud by se správní orgány v jednotlivých případech od tohoto metodického doporučení odchýlily (čl. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

[37] Jen pro úplnost argumentace lze k vyslovenému závěru připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010 – 63, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „[18] Pokyny ministerstev jsou interními předpisy, které upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Přestože pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Nejvyšší správní soud se povahou metodických pokynů a závazností správní praxe správních orgánů zabýval již v několika svých rozhodnutích, na základě kterých je možné stručně definovat závaznou správní praxi pomocí 1. kritéria zákonnosti - musí se jednat výhradně o praxi (činnost, příp. nečinnost), která je stanovena v souladu se zákonem, resp. vytvořena na základě zákonem svěřené pravomoci, přičemž nesmí zasahovat do zákonem zaručených práv soukromých osob, a 2. kritéria předvídatelnosti - praxe je ze strany příslušných správních orgánů všeobecně přijímána a dodržována, je možné legitimně očekávat stejný postup v podobných případech. "Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 55, ve stejném duchu rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 - 251, publ. pod č. 1383/2007 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).“

[38] Námitku žalobce spočívající v tvrzení, že samotné koncové terminály, které jsou pouhou součástí technického herního zařízení (CLS), nejsou Ministerstvem financí samostatně povolovány, považuje soud za nedůvodnou. Zákonné zmocnění Ministerstva financí k povolovacímu režimu ohledně jiných technických herních

zařízení vyplývalo z ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, které v rozhodném období znělo takto:

[39] Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

[40] Z uvedeného je evidentní, že Ministerstvo financí rozhodovalo ve věcech povolení k provozování loterií nebo jiných podobných her prostřednictvím CLS s IVT, což nepochybně žalobci bylo a je známo z jeho obvyklé podnikatelské činnosti vyplývající z předmětu podnikání zapsaného v obchodním rejstříku (viz zapsaný předmět podnikání žalobce: provozování loterií a jiných podobných her dle ustanovení § 50 odst. 3 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách). Na webových stránkách Ministerstva financí byly a jsou publikovány standardně dostupné formuláře, a to zejména k žádostem o povolení k provozování centrálního loterního systému a k žádostem o doplnění povolení k provozování interaktivních videoloterních terminálů, včetně seznamu povinných příloh a Standardu centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály ze dne 17. 12. 2008, č. j. 34/106819/2008.

[41] Vzhledem k tomu, že základním procesním předpisem, podle něhož Ministerstvo financí v těchto věcech postupuje, je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je evidentní, že smyslem a účelem konkrétního správního řízení zahájeného žádostí žalobce z titulu provozovatele CLS s IVT, bylo získat meritorní rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 9 správního řádu, přičemž bylo lhostejno, zda se typově jednalo o rozhodnutí povolující či schvalující. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad předmětných povolení Ministerstva financí, tj. že provozovatel může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech. Vyslovený závěr podporuje rovněž skutečnost, že pod pojmem „povolené Ministerstvem financí“ je nutno rozumět nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň pro jedno koncové zařízení, ale i následně vydaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení nezaměnitelně individualizováno) vydává Ministerstvo financí konkrétní rozhodnutí – srov. rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 4. 2008, č. j. 34/33973/2008, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 19. 3. 2009, č. j. 34/18499/2009, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 8. 1. 2010, č. j. 34/102591/2009, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11. 1. 2010, č. j. 34/102590/2009 a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 6. 2009, č. j. 34/48712/2009.

[42] Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, publikovaném pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>), v němž v bodech 46. a 47. konstatoval, že je „*přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízeními podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.*“

[43] V přezkoumávané věci bylo tedy pro správce poplatku relevantní, zda JTHZ je předmětem místního poplatku a za jakých podmínek podléhá místnímu poplatku (ustanovení § 1 písm. g) ve spojení s ustanovením § 10a zákona o místních poplatcích), zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění (zde obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010) a zda bylo jiné technické herní zařízení Ministerstvem financí povoleno (ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích), přičemž naplnění kritéria JTHZ povoleného Ministerstvem financí podle zákona o loteriích je třeba v jednotlivých případech vždy posuzovat podle obsahu konkrétních povolení vydaných Ministerstvem financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, která byla na základě žádosti žalobce (provozovatele) ve správním řízení v jeho prospěch Ministerstvem financí vydána. Při splnění těchto předpokladů lze za JTHZ považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový IVT, který je součástí CLS, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným má soud za prokázané, že v případě žalobce byly splněny všechny tři zákonné předpoklady k tomu, aby byl podroben místnímu poplatku za provozovanou JTHZ. Potvrzující rozhodnutí žalovaného tudíž nelze označit za nezákonné.

[44] Rovněž námitku žalobce o nesprávném a neúplném zjištění skutkového stavu věci správcem poplatku a návazně žalovaným, neshledal soud důvodnou. Správce poplatku doměřil žalobci místní poplatek za herní zařízení, a to na základě žalobcova podaného ohlášení k místnímu poplatku ze dne 1. 8. 2010, které bylo správci poplatku doručeno dne 19. 8. 2010 pod č. j. 1005715/2200. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobce ohlásil 12 kusů provozovaných VLT terminálů, a to Prolink, výrobní číslo 0804S0022, Prolink, výrobní číslo 0804P0043, Admirál, výrobní číslo

465260, Admirál, výrobní číslo 465261, Apex, výrobní číslo TDMA24607, Apex, výrobní číslo TDMA24007, Apex, výrobní číslo TDMX00209, Apex, výrobní číslo TDMX00309, Iconicsb, výrobní číslo 1110315, Iconicsb, výrobní číslo 1110316, Kajot, výrobní číslo 9111009010051 a Kajot, výrobní číslo 9111009010052, všechny VLT umístěné v herně „BOWLING BAR VYSOČINA“, Brno, Vážného 21 a dále 1 kus provozované Američan roulette, a to Gold club, výrobní číslo 5027, umístěné v herně „VYSOČINA“, Brno, Vážného 21. Správce poplatku tedy postupoval zcela v souladu s obsahem podaného ohlášení, o jehož správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti neměl pochyb. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že skutkový stav věci žalobcem rozporován nebyl, tudíž i žalovaný v rámci odvolacího řízení postupoval souladně se zákonem, pokud převzal skutkový závěr správce poplatku. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i správce poplatku, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, soud dospěl k závěru, že správní orgány řádně vyhodnotily skutkový stav projednávané věci, který navíc nebyl žalobcem nijak zpochybňován, věc správně právně posoudily, a rovněž dostatečným způsobem, jasně a srozumitelně odůvodnily. Soud v uvedeném směru dovedl, že nemá, co by správním orgánům konkrétně vytknul a uzavírá, že žalobci z titulu provozovatele ohlášených herních zařízení v rozhodné době nesvědčilo legitimní očekávání, že hazard bude provozovat bez zatížení místním poplatkem. S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci vyhodnotil soud návrh žalobce na realizaci místního šetření v herně „BOWLING BAR VYSOČINA“, se sídlem Brno, Vážného 21 a v herně „VYSOČINA“, Brno, Vážného 21 jako nadbytečný a proto jej zamítl.

[45] Ani žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgány postupovaly svévolně, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost nad rámec zákona, čímž zasáhly do jeho ústavních a mezinárodněprávních garantovaných práv, soud důvodnou neshledal. S přihlédnutím k argumentaci uvedené k výše vypořádaným žalobním námitkám je naprosto evidentní, že přezkoumávané zpoplatnění JTHZ místním poplatkem nebylo protiústavní a proběhlo legitimním způsobem. Je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce tyto hry označovány jako hazardní. Viz stenoáznam z 19. schůze PSP ČR dne 15. 6. 2011, bod č. 15, obecná rozprava, vystoupení poslance Jana Farského: „[...] *Ona loterie je zábava, za kterou platí tisíce rodin svými osudy. [...]*“ Zpoplatnění JTHZ v rozhodném období splňovalo jak funkci regulační, která limitovala počet JTHZ na území příslušné obce, tak funkci fiskální, která sloužila k zajištění příjmů příslušné obce. V přezkoumávaných souvislostech soud opakovaně zdůrazňuje a uzavírá, že provozovatelům JTHZ v rozhodné době v žádném případě nesvědčilo legitimní očekávání, že hazard mohou provozovat bez zatížení místním poplatkem.

[46] *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 300/2011 Sb.“), přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím CLS s koncovými IVT. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení CLS (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením CLS je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z ustanovení § 1 písm. g) a z ustanovení § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový IVT. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny právní závěry správce poplatku a žalovaného.

[47] Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů (dále jen „zákon č. 458/2011 Sb.“). Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový IVT a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a JTHZ (ustanovení § 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového IVT coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a JTHZ je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen a nikoli provozován.

[48] Také námitka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla závazně vyřešena Ústavním soudem a je zcela nedůvodná. Nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, bylo rozhodnuto

takto: „Návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb., se zamítá.“ V bodě 60. odůvodnění tohoto nálezu pak Ústavní soud uvedl: „60. Ve světle uvedených skutečností je nepochybné, že při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. byly jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu, konkrétně postup zákonodárného procesu upravený zákonem č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů i čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 odst. 1 Ústavy včetně čl. 2 odst. 2 Listiny. V této souvislosti je třeba poukázat na ustanovení § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Proto nelze než odkázat na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: ...zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Zde je na místě rovněž zdůraznit, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.“

[49] Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákon o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Na tomto místě pak soud zdůrazňuje, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány a osoby. Obecné soudy jsou tedy při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem. Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná. Jestliže tedy Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právní normy, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud nerespektoval judikaturu Ústavního soudu, která poskytuje závazné interpretační vodítka při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 – 44, dostupný na www.nssoud.cz.

V. Shrnutí a náklady řízení

[50] Při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil.

[51] Pro úplnost argumentace k namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správce poplatku nenaplňují definiční znaky nezákonných rozhodnutí.

[52] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu